

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.740 van 22 maart 1996
in de zaak A. 65.230/X-5621.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. JESPERS,
kantoor houdende te DEURNE,
Sint-Rochusstraat 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX
nationaliteit, op 21 augustus 1995 heeft ingediend om de
schorsing te vragen van de tenuitvoerlegging van het op
21 juni 1995 betekende bevel van de Minister van
Binnenlandse Zaken om het grondgebied van het Rijk te
verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 24 januari 1996
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op
19 februari 1996;

Gehoord het verslag van de Voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur J. DE COENE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker in een eerste en tweede middel aanvoert :

"EERSTE MIDDEL : schending van Ministerieel Besluit van 18.05.1993 houdende delegatie van de bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel.

Krachtens artikel 1, paragraaf 2 van het M.B. van 18.05.1993, zijn voor de toepassing van artikel 7, lid 1, 2° tot 4° en 6° tot 9°, van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, de gemachtigden van de Minister :

1° de administrateur van de Openbare Veiligheid :

2° de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 22 ingedeeld is.

De bestreden beslissing is o.m. gesteund op artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Deze beslissing is ondertekend door de genaamde K. VAN DEN BERGH, officier van de gerechtelijke politie; een dergelijk persoon is geen gemachtigde van de Minister in de zin van bovenstaand artikel of alleszins wordt niet aangegeven op welke wijze hij dat gebeurlijk wel zou zijn.

Bijgevolg maakt de bestreden beslissing een schending uit van artikel 1, paragraaf 2 van het M.B. van 18.05.1993, daar zij werd ondertekend door een 'officier van gerechtelijke politie', welke krachtens genoemd artikel niet bevoegd was om als gemachtigde van de Minister op te treden.

Deze bevoegdheidsoverschrijding tast de regelmatigheid van het genomen bevel aan, en dit dient bijgevolg te worden vernietigd.

Zelfs als wordt voorgehouden dat de beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht slechts een uitvoering is van een principe-beslissing die wel genomen zou zijn door de Minister zelf of één van zijn gemachtigden, dan nog kan de regelmatigheid van het betekend bevel niet worden aangenomen.

Van deze principe-beslissing kreeg verzoeker nooit kennis, en derhalve kan hij er de formele geldigheid van niet verifiëren en dus niet nagaan of deze beslissing aan alle wettelijke vereisten voldoet en m.n. of ze wel door een bevoegd persoon werd genomen.

Deze controle-mogelijkheid dient konform de beginselen van behoorlijk bestuur aan verzoeker als rechtsonderhorige op voorhand te worden geboden.

Er anders over oordelen zou inhouden dat verzoeker zich in rechte zou moeten voorzien enkel om te kunnen nagaan of een hem betekend bevel wel aan de formele geldigheidsvereisten voldoet!

Ter zake dient dan ook minstens gesteld dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel.

TWEEDE MIDDEL : niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkeed worden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing.

Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan. De bestreden beslissing verwijst immers naar een andere beslissing genomen door de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken of zijn gemachtigde, waarop zij gesteund zou zijn, zonder dat de inhoud van deze beslissing ooit ter kennis werd gebracht van verzoeker.

Zo beide beslissingen zouden samenvallen, wat logischerwijze dient te worden aangenomen, kan minstens worden gesteld dat de bestreden beslissing is aangetast door een zekere dubbelzinnigheid en onduidelijkheid, daar inderdaad niet met zekerheid kan worden gesteld of er nu één dan wel twee beslissingen zijn genomen";

Overwegende dat bij besluit van 18 mei 1993 de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, als zijn gemachtigden de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 22 is ingedeeld, heeft aangewezen; dat de bestreden beslissing op 15 mei 1995 "voor de Minister van Binnenlandse Zaken" genomen werd door bestuurschef V. ROELANTS van de Dienst Vreemdelingenzaken; dat het bevel derhalve van een bevoegde overheid is uitgegaan;

Overwegende dat overeenkomstig het bepaalde in artikel 77 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de beslissing van de gemachtigde van de minister verzoeker ter kennis werd gebracht door afgifte van een zgn. bijlage 13; dat verzoeker uit het oog verliest dat K. VAN DEN BERGH, de gemachtigde ambtenaar van de gemeente Antwerpen, niet de auteur van de bestreden beslissing is, doch enkel bij de betekening ervan als tussenpersoon is opgetreden; dat een gebrek in de betekening niet van aard is de regelmatigheid van de beslissing aan te tasten; dat geen enkele bepaling overigens voorschrijft dat uit de akte van betekening moet blijken welke ambtenaar het bevelschrift heeft

genomen; dat het eerste en het tweede middel niet ernstig zijn;

Overwegende dat verzoeker in een derde middel betoogt :

"DERDE MIDDEL : schending van de redelijke termijn. Verzoeker deed zijn asielaanvraag op 05.09.1990.

Het duurde vervolgens bijna vier jaar, te weten tot 26.07.1994, vooraleer de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing nam waarbij aan verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd.

Het feit dat de beroepsprocedure voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wel binnen een redelijke termijn werd afgewerkt, doet hieraan niets af en kan het opgelopen nadeel voor verzoeker niet herstellen.

Er is geen enkele redelijke verklaring waarom zolang gewacht werd.

Verzoeker heeft van zijn kant niets onverlet gelaten, teneinde de asielprocedure een snelle loop te laten hebben.

Hij heeft zich altijd tijdig bij de bevoegde diensten aangeboden, en adreswijzigingen altijd stipt aan deze diensten doorgegeven.

Verzoeker heeft zich inmiddels in België volledig geïntegreerd, heeft hier een kennissen- en vriendenkring opgebouwd.

Zijn banden met ons land zijn veel hechter dan die met het land van herkomst.

Verzoeker verwijst naar Arrest Raad van State, 16.9.1992, nr. 40.334, 3de kamer, inzake M.T.D. tegen Belgische Staat, TVR, 93, nr.1, p. 44-45; Arrest Raad van State, 7.10.1992, nr. 40.639, inzake PMH tegen Belgische Staat, TVR, 93, nr. 2, p. 115-116.

Het principe van de redelijke termijn is dan ook geschonden";

Overwegende dat in voorliggend geval er iets meer dan vier jaar en een half verliep tussen de asielaanvraag (5 september 1990) en het thans aangevochten bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (15 mei 1995, betekening op 21 juni 1995); dat dit tijdsverloop niet onredelijk lang is in acht genomen de buiten verwachting grote toevloed van asielzoekers in die periode en de verplichting om iedere aanvraag afzonderlijk te onderzoeken; dat eens de aanvraag voor

beslissing ten gronde aan de Commissaris-generaal was toegezonden de verwerende partij het einde van de asielpcedure moest afwachten alvorens een verwijderingsmaatregel te kunnen nemen; dat de vertraging waarmee de Commissaris-generaal en de Vaste Beroepscommissie tewerk zouden zijn gegaan niet aan de verwerende partij kan worden toegerekend; dat zelfs indien de termijnen die deze organen nodig hadden om de aanvraag te behandelen meegerekend worden, de asielpcedure geenszins abnormaal lang is geweest; dat verzoeker trouwens niet kan beweren door de duur van de asielpcedure te zijn benadeeld, nu hij al die tijd in België tegen de beweerde vervolging in XXX een veilige beschutting vond en hij ondertussen de nodige tijd kreeg om ter staving van zijn asielaanvraag overtuigende stukken voor te brengen; dat het derde middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een vierde middel stelt :

"VIERDE MIDDEL : middel geput uit de onderliggende beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen dd. 09.06.1995, m.n. niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, feitelijke en juridische foutieve motivering. Schending van artikel 57/22 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending van artikel 149 Grondwet.

Aangezien art. 57/22 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 stelt :

'De beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak'.

(...)

In casu stelt verzoeker vast, dat de weigeringsbeslissing wordt gemotiveerd op basis van 5 'overwegingen'.

De eerste overweging stelt dat verzoeker ongeloofwaardig is in zijn verklaringen omtrent de hulp die hij aan het L. diende te verlenen, enerzijds het

deelnemen aan zogezegde terroristische akties, anderzijds slechts het verlenen van advies aan het L. aangaande de tekortkomingen van de regering.

Verzoeker meent dat zijn verklaringen helemaal niet ongeloofwaardig zijn; hem werd in de eerste plaats gevraagd financiële en (gezien zijn opleiding) intellectuele hulp te verlenen; doch hij wist ook wel dat deze hulp gebruikt zou worden in de terroristische akties die het L. uitvoert.

Ook de tweede overweging dat verzoeker maandenlang ongemoeid werd gelaten ondanks zijn weigering om hulp aan het L. te verlenen, houdt geen steek; het L. is geduldig en had hem bovendien een zekere bedenktijd gegeven.

Ook de derde overweging dat niet kan worden aangetoond dat er een verband bestaat tussen de vernieling van de winkel van de moeder van verzoeker en zijn weigering om de guerrilla te helpen kan niet worden bijgetreden : immers het verband tussen deze twee zaken is gelet op de gehele kontekst in XXX en met name in de berggebieden waar het L. sterk staat, aannemelijker dan het tegendeel.

Wat de vierde overweging betreft, het attest van de politie werd weliswaar opgesteld op eenvoudige vraag van verzoeker, doch het is toch wel vergezocht om te veronderstellen dat verzoeker zich alvorens uit XXX te vluchten een bewijs heeft willen verschaffen om in ons land asiel te kunnen vragen.

Wat ten slotte het laatste motief betreft, ook hier meent verzoeker geen element in te kunnen zien die de geloofwaardigheid en oprechtheid van zijn verhaal in twijfel zou kunnen trekken";

Overwegende dat de exceptie van onwettigheid afgeleid uit artikel 159 van de gecoördineerde Grondwet (vroeger artikel 107 van de Grondwet) slechts kan worden ingeroepen tegen beslissingen van administratieve overheden; dat de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen evenwel jurisdictionele beslissingen zijn die met gezag van gewijsde zijn bekleed; dat deze beslissingen moeten worden geacht overeen te stemmen met de wet, zolang zij niet door de Raad van State zijn vernietigd; dat het vierde middel niet ernstig is;

Overwegende dat geen van de middelen ernstig zijn; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig maart 1900 zesennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH. G. BAETEMAN, eerste voorzitter van de Raad van State,
D. VERBIEST staatsraad,
A. BEIRLAEN, staatsraad,
K. VANHOUTTE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

G. BAETEMAN.